

Kırık Dökük İklimler

– *lemide* · 22 Ağustos 2012

KIRIK DÖKÜK İKLİMLER

kapadı kirpiğini yıldızlar
zülfünden ay döküldü pencereme

hıçkırık peydahlıyor gece
yakama iğneli ağzı bozuk birkaç anı
cürümsüz verasetim yağmurda

yırtık bir resmin kaybolan parçasıyım
iniltili , kırık boş verişler
şiir taşır gözpınarlarım
yağmur konaklarken omuzlarımda
ıslanıyor içimin sokakları
sürgün düşerdi hasret
kaldırımlardaki ayak sesine

azat istiyor yüreğimdeki üzgün kız
hükümsüz acılarım tutuklanırken ellerimde
utanır mı ucu açık sözcüklerim
yüzüme sürdüğün apansız gece kalıntısı
ağzımda acımış düş uğultusu
içime siner mi bu gidişin elvedası

günahına girdiğim azıcık gülüş
avuçlarımda çığlıksız rüzgar
inerken gidişin yol yol saçlarımdan
nem çeker içimin duvarları
kavruldukça kalp ben sana dirilirim
kanat çırpır düşlerim

gece kuşlarının dudaklarında sakladığı
mahremiyeti avuçlattın ya bana
acı sürülüyor nefesime
yastığıma nakış terk ettiğin göz yaşım

bilmecenin boş kutucukları
gibi
aklımda bulmaya çalıştığım ucu yanık kelimeler
bir sokağın köşesinden sen kaybolurken
ne çok şiirime düştün
yine yoksunum
camlarda yalpalayan yol şaşkını damlalar
kıvrılırken bakışlarımda
bugün de yalnızlığı karaladım duvarlarıma

"canım sıkkın, gel" desem
gelir misin
döker misin göğsüme saçlarını
avutur musun beni
karaltsız düşerim bastığın yerlere
ipsiz vedalar kuşanır sözlerin
ayaklarım dövüyor kaldırım taşlarını
umutsuz dualar çatlarken dilimin ucunda
zihnimden kaçan akli kaçık cümleler
alev saçar yatağıma
tutunur bakışlarım renk kaçkını gözlerine
biliyor musun
kırık dökük isminin harflerini
içli bir besteyle düşürdün ya adıma
işte bundan bu şehir hep ıslak

bakma diyorlar kapattım gözlerimi
alnıma vuruyordu düş saatlerin
ayrılık neşrediyordu şafak

imlasız düşüyordu kirli gülüşlü kadınlar
her gece ismini bilmediğim sokak aralarından
terleri savrulur odamın duvarlarında
yüzümdeki kırışıklıkları sıvazlardı bir iki anı kıpırtısı

parmak uçlarımda intihara meyilli yağmur damlası
eski bir romanın yırtık sayfaları gibiyim
bu dağınıklığımdan
sahipsiz şiirler tıkanmış boğazıma

kağıtların beyazını kirleten siyah noktalar
her damlada bir sevgili vururken
kızıl düşüyor ayaklarıma yağmur
içimin tekinsizliğinde sessiz bir haykırış
duyuyor musun sevgili
şafak yine vurmuş dilsiz serçeleri
avuçlarıma bıraktığın kor kadar yanıyorum şimdi